

המחזאי יהושע סובול, שמחזהו „נפש יהודי“ עוכב על-ידי הצנזורה,

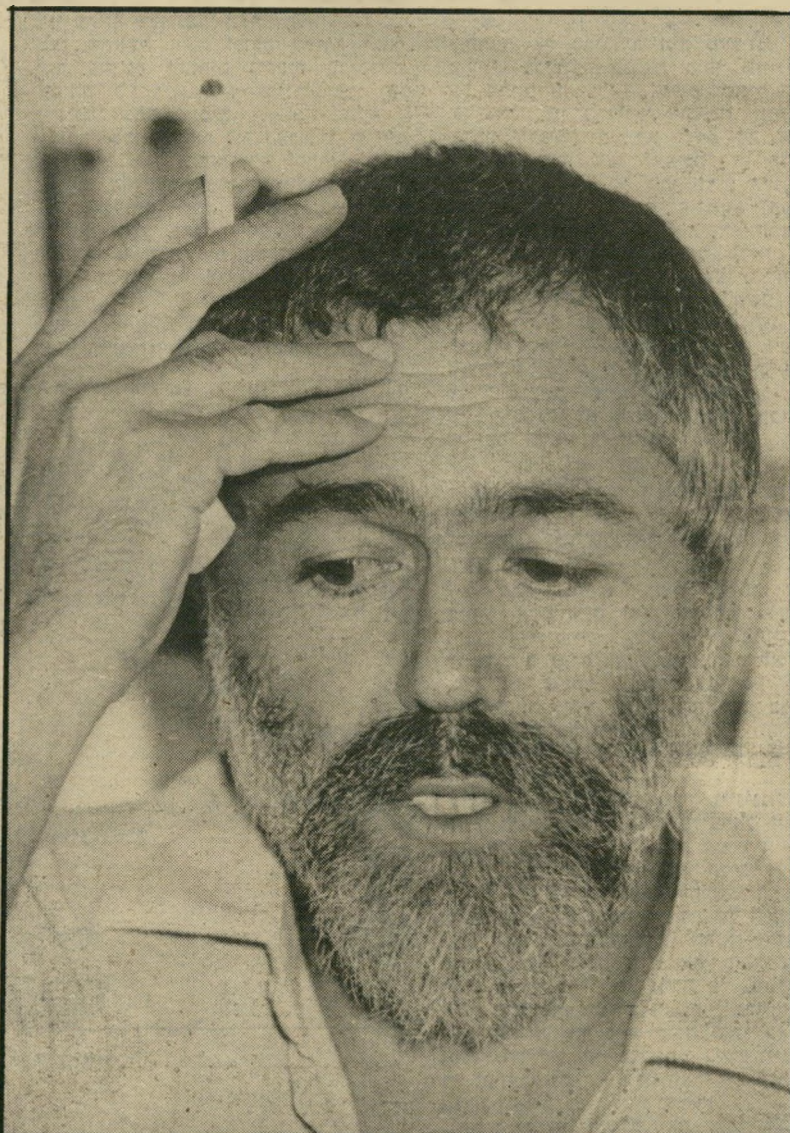
טוען במחזהו כי היהדות תשמיד את הציונות, מדבר על המצב

המוסרי החמור במדינת-ישראל וקורא להחליף מייד את השילטון

ברגע שהשילטון הזה
ידגיש שהוא מאבד
שליטה, לא יהיו לנו
מעצורים. ולכן, צריך
לשחק איחם עד הסוף

המעם של הקיום שלי
הוא רק במאבק נגד
המגמה של שרון ומחוך
תיקווה, שעדיין אפשר
להפיל את השילטון

לאה גולדברג
אומרת
שכשאין מה להסתיר
אין מה לגלות.
בגין פשוט מיוחד

ראיינה שרית ישי

כל יהודי, הרגיש לגטו
וילנה או לודג', חייב
להיחזק רגיש למה שקרה
בביירות. השמן בטעמו
ביים אח הסצנה הזאת

זוהי נקודת-מיבחן
למדינת ישראל. אם
העם בישראל יבלע את
המבט הזה, אנחנו לפני
השלמה עם השמדה

לעזוב את הארץ כאיש
שמאל, הוא השירות
הכי טוב לאדיק שרון.
הוא היה רוצה שהחבורה
הזאת תעזוב את הארץ

„השטן ביים את

הסצנה הזאת!“

תיאטרון חיפה למאבק ממושך.
יהושע סובול הוא איש של מאבקים.
מעולם לא ניסה להסתיר את דעותיו
הפוליטיות, הנוטות שמאלה. בדירתו
היפה, שבאחד מרחובותיה השקטים של
תל-אביב הקטנה, אנחנו יושבים מסביב
לשולחן הזכוכית, בחברתה של עדנה,
אשתו, שהיא מתכננת תפאורות ותל-
בושות. בחדר הסמוך ישנים שני הילדים,
בני 10 ו-12. מישפחת סובול מעורה
היטב בחיים הפוליטיים. עדנה, כך נדמה,
איבדה את סבלנותה. היא רוצה לעזוב

את דמותו של אוטו וויינגר, מי שהמיר
דתו לנצרות וטען כי הציונות והיהדות
אינם הולכים ביחד.
כעת כתב יהושע סובול מחזה בשם
„נפש יהודי“. הצנזורה פסלה קטעים
מהמחזה ועיכבה אותו. הקטעים שנפסלו
על-ידי הצנזורה הם דווקא קטעים
העוסקים בעירום ובסכס, נושאים מש-
ניים. סובול מתנער מהצנזורה, אך
כאזרח המכבד את החוק, נשמע לה.
הצנזורה תוזמן השבוע לחוות בקטעים
מתוך המחזה. אם לא תאשר, ייצא

ימיה הראשונים של הציונות. הוא מנסה
לשתף אותנו בוויכוח בין שוללי הציונות
ומחייביה, וכל זאת באמצעות דמותו
של אוטו וויינגר, דמות שנוייה במחלוקת
של צעיר יהודי בן 23, שבחר להתאבד
בחדרו של בטהובן. עד גיל 23 הספיק
וויינגר לכתוב ספר בשם „מין ואופי“,
ובו הוא מעלה את התיאוריה שלו על
הקשר בין מינו של האדם ואופיו. הספר
הזה היכה גלים ועורר סערת רוחות
ומחלוקות.
ההיסטוריה היהודית אינה אהבת

יהושע סובול הוא מחזאי, העוסק
בתולדות עם ישראל. הוא מעלה מהעבר
דמויות נשכחות, שנבלעו אי-שם בדיברי
הימים שלמדנו בבתי-הספר היסודיים
והתיכוניים. דמויות נשכחות כמו זו של
א"ד גורדון, דמויות מתולדות הישוב
כמו חברי קבוצת בית-נייה, שעליהם
כתב את מחזהו „ליל העשרים“ — מחזה
על גיבורים שחלקם עדיין חיים עימנו.
כעת הוא לוקח אותנו לסוף המאה
שעברה, ותחילת המאה הזו בווינה ה-
עליזה והחוגגת. הוא מחזיר אותנו אל